

Вишневий полон

Володимир Підпалий

Аж до очей хустини,
як хмарини,
пухкі й легкі білють просто неба
і бджоли цяточками золотими
(квітки, та й годі!).
Нене дорога,
ходім до них: мо', нас до танцю візьмуть,
бо хочеться злетіти над землею,
бо серце прагне музики;
хай тіло
у річці ритму легко попливе!
Ходімо, рідна...
Кажеш: не дівчата,
а вишні то...
Це ті, що в нас з-під вікон
втекли шукати волі і весни
(хіба у нас були для них неволі?),
а вернуться аж десь посеред літа
в рум'яних спілих ягід?..
Коли так,
піду за ними он отим струмочком,
що медом пахне, молоком і глеєм,
відлунює дитячими роками,
коли мені співала сумно ти:

Ой вишенько, та черешенько,
чом ягід не родиш,
чом ягід не родиш?
А з-під тої черешеньки
вода протікає,
вода протікає.
Ой там козак молодесенький
коня напуває,
коня напуває.
– Ой не пий, коню, та оцюю воду,
це ж вода холодна,
це ж вода хододна.

– Ой як мені та її не пити,
як вона солона,
як вона солона?

А й справді, он стоїть одна самотньо
і хилиться.

Впаде сторч головою
в кошлатий вітер спеки і дощів,
що розметає цвіт у її недовгий
і прирече сердешну на сирітство.

У неї є провина:

як росла,
як виросла,
як вірно полюбила!

...І до очей – не хустка,
а муар...

За хвилею

Печора хвилю котить...